

A vorbi despre eternitate înseamnă a măsura încă timpul, înseamnă a ne juca încă cu iluzia care ne captivează pe toți. Și totuși, ce alt cuvânt să alegem, ce alte silabe să pronunțăm, atunci când știm că este posibil să trăim un prezent infinit, când l-am simțit cum se revarsă în noi, reînnoit neîncetat...?

Ceea ce este trăit în acest fel, în loc să se pietrifice în ființă, continuă să se genereze și să dăinuie împreună cu ea. Spiritul, sufletul și trupul încearcă apoi să se unească și să înceapă să scrie...

Lama nu spune nimic. Valea, însă, e înghițită treptat de ceață, formele ei topindu-se într-un vârtej lent. Este ca un dans perpetuu, un mariaj între forțele Aerului și ale Eterului. Apoi, imperceptibil, chiar în inima vârtejurii, un extraordinar tunel de lumină ni se deschide în față. Rapid, textura sa devine consistentă; sunt raze de aur și de argint; o voință exterioară nouă ni le-a țesut sub picioare, într-o urzeală ce pare indestructibilă.

Sorbim liniștea tunelului și înaintarea noastră este lipsită de efort, cu senzația simplă și ciudată că cele două ființe ale noastre s-au topit una în cealaltă.

Ghidul nostru, la rândul său, pare să fi dispărut brusc sau, cel puțin, noi nu mai suntem conștienți de prezența lui. Deși propria voință nu ne scapă, o forță imperioasă ne atrage ca un magnet înspre punctul final al acestui coridor de lumină. Este o chemare de iubire pură. Dar oare, chiar avansăm sau totul este deja acolo, inaccesibil simțurilor noastre prea amorțite?

În cele din urmă străfulgerător are loc trezirea completă. Picioarele noastre se ciocnesc de reliefurile unui teren. Lumina s-a cristalizat efectiv... ne aflăm pe versantul unui munte și o iarbă verde își desfășoară somptuos covorul spre o vale Chorten: sau Stupa, clădire religioasă.

Nu, nu este vorba de visare, ci, dimpotrivă, de a conștientiza ceea ce tocmai s-a întâmplat. S-a prăbușit un zid, cel al limitării conștiințelor noastre terestre, este primul pas spre viitorul omniprezent al rasei umane...

Ochii noștri scrutează orizontul și descoperă, cu o claritate crescândă, o serie de văi strălucitoare ca smaraltele, în inima unui sipet de zăpezi suspendate. Nimic nu se mișcă, dar ceva din noi susține că este o solitudine populată. Ne uităm în sus și vârfuri înghețate par să se ridice și mai sus, la înălțimi incredibile. Totuși, în depărtare, strălucesc văi de lumină. Sunt ca niște grote uriașe de argint aurit și cristal care ies din pământ. Unele, mai apropiate de noi, par susținute de coloane sau de versanți de stâncă cizelați, de un alb imaculat.

Cu siguranță, sunt cupole și ansamblul lor dă naștere unei structuri arhitecturale de o mare frumusețe. Pământul, Aerul și un Foc subtil

sunt magnific unite aici. Ce ar mai fi de spus? Totul pare atât de uriaș față de cele mai frumoase realizări umane cunoscute! Este lumina însăși cea care a fost sculptată? Este oare muntele, în care soarele a fost insuflat, cel care generează această viață? Poate ambele în același timp... dar prin ce energie supremă, prin ce simț al armoniilor?

Ne simțim chemați spre aceste cupole, și pașii ni se îndreaptă înspre acolo în mod natural. În scurt timp, ajungem în mijlocul unei mari grădini înflorite. În astfel de momente, basmele par să prindă contur. Unde este Adevărul? Știm deja, din experiență, că el nu s-a dezvoltat în universul fals al civilizațiilor noastre. Știm că nu visăm.

Cap II – Gor-Al Pg 47-48

„Suntem în numărul lui Seth¹ Frate, consideră asta o cheie. Căci prin Seth, lumina din Gor-Al a fost adusă pe Pământ, din lumea sublimă. Gor-Al este triplu. Este iubirea ultimă, puterea pietrei sacre și cunoașterea focului ascuns. Frate, noi cei de aici suntem alchimiștii regnului uman, extragem focul ascuns din poporul terestru, cristalul verde, vitriolul hermetiștilor din Asgard. Culegem rouă din inimile voastre și o împodobim cu o mantie verde. Facem să reînfiorească laurul divin pe care Adam nu a putut să-l aducă din Eden. Acest măreț Adam era Unu și era Roșu, dar dacă acest roșu a devenit de culoarea cărnii, asta se datorează înțelegerii legii lubirii născută din Șapte, prin care va reintegra esența sa. Atunci el își va recuceri strălucirea primară: nu pe cea a sângelui, ci pe cea a rubinului. El va fi, voi veți fi Oameni, ființe de două ori născute... și din transmutare în transmutare veți ajunge la culoarea albă. Așa se obține metalul, așa se formează Omul... Rasa umană își încheie epoca de piatră, va înțelege în cele din urmă că stăpânirea celor șapte raze ale lui Unu și forța lubirii îi sunt oferite drept scară supremă. Ea va afla că inima spirituală strălucește în, și peste materie, că prin această a cincea esență își va purifica strălucirea peste cele patru elemente. Calea lui Șapte trece prin cea a lui Cinci, Frate! Ea este gravată în vârsta sa terestră: pirita din care se obține fierul se cristalizează în formă pentagonală, pirita este sora oricărei materii primare...

Dar mentalul tău să nu înregistreze aceste date. Ele nu i se adresează. Înțelegerea lor vizează un alt nivel al ființei tale. Inteligența pe care dorim să o dezvoltăm în oameni, poate fi comparată cu un instinct divinizat. Ea trebuie să rezulte din asocierea dintre instinct și energie.

Esențialul misiunii va fi întotdeauna să facem ca asta să fie acceptat. Înțelegerea nu este un dar primit la încheierea studiilor, ea crește ca un snop de iubire prin fuziunea cu Principiul din care se naște totul. Nicio altă putere nu ar putea răsări la acest orizont, doar voința de a

ajuta Lumina să se nască din ea însăși, să se extindă, căci ea poartă denumirea de „Piatră de Fundament”.

Dacă ești aici Frate, este doar pentru ca să poți striga acest adevăr... Iubirea lui Christos, iubirea Domnului Shamba nu este o forță ocultă. Ea este pur și simplu rădăcina unei lumi din care se nasc toate celelalte. Lumina din Gor-Al trebuie să-și întindă ramificațiile în orice ființă umană, căci ea constituie izvorul pe acest pământ...”

Brusc unda vocii se stinge și odată cu ea privirea imaculată și strălucirea care ne invadaseră inimile, dispar și ele. Pentru un moment, un foarte scurt moment, se face întuneric în jurul nostru dar și în noi... Ceva foșnește, ca un vâl care se sfâșie, iar noi ne regăsim în fața zidului de cristal și a Ființei în robă albastră, care zâmbeste, zâmbeste... Involuntar ridicăm capul; marea strălucire verde este tot acolo, pierdută în cerul de azur.

„Iată Gor-Al, Fraților... spuse liniștit, Ființa. Cei de pe Venus ca și cei care nu mai dorm pe acest Pământ l-au ridicat sus, în vârful acestui turn, al acestui sipet de iubire pură, pentru ca să lumineze întreaga planetă. Este mai mult decât o imagine, mai mult decât un simbol, este o radiație subtilă care fertilizează încet, imperturbabil, sufletele.

Gor-Al este o piatră, Fraților, o piatră a vieții, adusă din altă lume, o piatră care face legătura între inimile oamenilor și Forța Absolută. Gor-Al transmite de milioane de ani pe lungimi de undă diferite, aceeași notă de bază pe suprafața Terrei. Neostenit hrănește aceeași mică sămânța; este ca un far în vârful piramidei Erelor și al civilizațiilor. În concluzie, este o ființă cristalizată, unul din aspectele Marelui Christ al galaxiei noastre, un Christ care s-a divizat în elemente nutritive; iar Frații cei Mari au avut misiunea de a disemina fragmente din acestea pe suprafața și sub suprafața terestră. Astfel, aflați că, sub influența luminilor lui Gor-Al, răspândite cu pricepere și iubire peste tot, s-au format cele mai pure religii, marile curente filozofice, descoperirile științifice capitale și cele mai frumoase civilizații umane. Razele Pietrei acționează ca un...

Capitolul V – Spre Pământul gol pe dinăuntru *Pg 109-110*

Dacă lumina este și materie nu ne rămâne decât să o căutăm în noi înșine, în toate formele noastre... Ce este mai evident?

Dar știți unde sunteți în acest moment? Credeți că ne ascultați în corpul Terrei, dar v-ați adus în sufletul ei. Omul plasează sufletul oricărei creaturi pe undeva, în jurul formei sale fizice iar spiritul său și mai departe. Ceea ce el își concepe astfel nu sunt decât emanații ale acestor principii subtile; regatele lor reale însă înfloresc mult mai

în adânc. E benefic să ne alăturăm energiilor Focului care se îmbină unele în altele, cu planurile lor respective. Regatul este mai mic decât atomul unui atom și totuși, toate universurile se contopesc în el.

Meditați acum la senzația de cădere percepută de majoritatea celor al căror corp astral s-a ridicat deasupra corpului lor fizic. Ei se ridică spre înălțimi foarte reale dar plonjează și mai mult înspre Pământul-rădăcină, către ei-înșiși! În spatele acestor câteva cuvinte se ascunde unul din marile mistere ale Vieții și ale Originilor.

„Caută în tine însuși” nu este fructul unui vag sfat metafizic de auto-analiză ci dimpotrivă, este lecția unei necesități absolute, care corespunde unei realități dintre cele mai concrete. A crește înseamnă să ne micșorăm în interiorul măștilor noastre, să ne micșorăm până la trecutul orginar, să regăsim Atomul Primar, Christul-Atom. Soarele eternității veșnice...

Dar nimeni nu poate învăța pe nimeni aceste lucruri. Vrândnevrând, fiecare este un călugăr rătăcitor care nu-și găsește direcția decât după ce și-a tocit tălpile pe pietrele drumurilor și și-a rupt zdrențele, până la ultima.

Nu este nimic trist în asta. Dimpotrivă, este o binecuvântare, căci Regele care a fost cerșetor poate să facă să înflorească în inima sa mai multă iubire decât nimeni altul... Astfel ca și Frații noștri din Shamballa, ca și Maha, noi nu putem decât să sugerăm... Vă vom stimula voința de a lupta pentru propria voastră regenerare.”
„Prietenii, nu au existat niciodată paradisuri pierdute ci doar o mulțime de orbi care se mișcă și se ciocnesc unii de alții, chiar în mijlocul grădinilor lor.”

Vocea Fratelui cu părul de abanos se impune din nou, mai pătrunzătoare decât cele dinainte și în același moment fermitatea sa ne-a condus la o energie diferită.

Această voce Frate... vocea ta în noi, evocă o alta. Iubirea ta adevărată este molipsitoare și corpurile noastre sunt cuprinse de o amețeală care se prelungește.

Atunci lent, ca într-un fel de expirație, ochii noștri îmbrățișează pentru ultima dată cele două ființe în robe galbene și încearcă să le rețină siluetele. Dar deja se estompează... s-a terminat.

Impregnat în sufletele noastre, gestul degetului arătător unit cu degetul mare ne sustrage din nou dintr-un plan al conștiinței. Nu mai este nimic altceva decât un vârtej alb. Este un presentiment sau totul s-a jucat deja, undeva, în imensitatea oceanului cosmic?

Simțim că Agartha se îndepărtează de noi... dar poate și sufletele noastre își pierd o parte din ele însele și se descentralizează? Suntem precum imaginea soarelui și a simbolului său: un cerc și un punct în inima sa. Dacă nu ne centram pe această inimă, inima noastră, roata

nesfârșită reîncepe, tot mai nebunească.

Și totuși, totuși, acestui dans, acestei călătorii, cine îi va pătrunde vreodată bogăția?

Capitolul X – Pământul ce va veni Pg 191-192

.....palat mongol. Ridicând ochii descoperim o dantelărie de balcoane, apoi alte porțiuni de zid ce se unesc pentru a sugera existența câtorva terase. La mai mult de două zeci de metri de sol, frunzișul fraged plin de flori umbrește o balustradă, lăsându-te să bănuiești acolo o grădină suspendată. Mai înaintăm încă puțin, căci după câțiva pași apare conturul unei porți înalte, largi ale cărei canate sidefii sunt larg deschise.

„Orice ființă are nevoie de o conexiune între conștiință și corpul său material. Acest releu adoptă numeroase forme. La om se numește creier, în Shamballa se numește Templul Cunoașterii și este un imens rezervor...”

O voce a răsunat, însoțită de un foșnet de pânză. Ne întoarcem și îl vedem pe Fratele Djwal Kool care se apropie. E ușor să-i recunoști ținuta, părul lung, pieptănat astfel încât îi descoperă larg fruntea și roba albă, strânsă în talie cu un cordon albastru.

„Frate, Soră, spuse el pe un ton vesel, urmați-mă acolo sus!”

Și, cu un gest sigur ne arată vârful dantelat al turnului care acum ni se pare că face parte dintr-o arhitectură mult mai vastă, scăldată în verdeață și flori.

Fără să mai adauge nimic, Ființa trece în fața noastră și pătrunde în construcție prin poarta sidefie. Îl urmărim imediat, de-a lungul unei scări și ea sidefie ce urcă în spirală. Panta este ușoară iar treptele largi.

Și aici ca peste tot, lumina blândă și răcoroasă pare să provină din materialele folosite. Soarele lor interior este stimulat, trezit, restituit lui-însuși... El își hrănește oaspeții cu o ambrozie fină. De o parte și de alta a scării sunt amenajate multe platforme. Foarte repede din fiecare parte, apar sute, apoi mii de cărți de toate mărimile, așezate cu grijă. Copertile sunt albe ca fildeșul, împodobite doar cu două sau trei semne turcoaz sau aurii. Ne oprim, iar Ființa care merge înaintea noastră își întrerupe și ea urcușul. Oare ne-a citit dorința?

Privirile ni se încrucișează și ea schițează un gest aprobator, însoțit de o izbucnire în râs semnificativă.

Imediat, și unul și celălalt, luăm câte o carte – îndrăznim să spunem „la întâmplare” – dintre miile, care așteaptă. Amândouă sunt de dimensiuni mari. Au foi groase la pipăit, dar suple și dintr-un material foarte diferit de hârtie. Pe fața fiecăreia dintre ele, se află

imprimat un desen cu cerneală neagră. Din ele se degajă o impresie de forță și precizie, dar nu reușim să înțelegem semnificația conținutului lor. Sunt constituite din prea multe elemente simbolice sau non figurative. Majoritatea sunt diferite împletituri, în mijlocul cărora se strecoară câteva chipuri sau siluete vegetale. Fiecare planșă pare consecința logică a celeilalte, deși desenul lor nu se repetă deloc.

Nimic nu vine s-o confirme, dar ceva ce nu poate fi analizat ne evocă senzația pe care o putem avea în fața cărților unui vechi Tarot. Sperăm într-un comentariu al Fratelui Djwal Kool, dar niciun cuvânt nu iese de pe buzele sale; doar inima sa continuă să surâdă cu aceeași căldură imperturbabilă.

O ultimă privire și fără să mai așteptăm punem cărțile la locul lor, cu o oarecare emoție.

Ne reluăm urcușul printr-o mulțime tot mai mare de volume.

Înaintarea care a devenit rapidă, este plăcută. Nu e necesar niciun efort pentru a urca mulțimea de trepte...

În cele din urmă, scopul nostru pare atins. Pătrundem într-o vastă sală octogonală, scăldată într-o atmosferă albăstruie, proaspătă și înviorătoare. Fiecare porțiune a pereților lasă să treacă un val de lumină ce vine din exterior printr-o frumoasă deschidere în arcadă.

Remarcăm în ce măsură linia curbă este prezentă în Shamballa...

În centrul încăperii pe un stâlp, se află un obiect înconjurat de o fantastică aură albă. Încă o dată, este vorba de o carte. Aceasta pare mai mult înaltă decât lată, iar Ființa cu părul de abanos, cu pas măsurat, ne cheamă în direcția ei.

„Iată cartea viitorului Terrei, spuse el. Prezentul Veșnic încă nu a consemnat în ea toate întâmplările reîntâlnirii sale cu omenirea... Într-un anumit fel Totul e împlinit, vi s-a mai spus asta. Acum.....